

KIRÁLYLEÁNY RÁCORSZÁGBAN.

Budavártól messze, árván,
Sirdogál a szép királylány;
Öreg Uros, férje atyja,
Kemény szóval korholgatja:

„Itt, minálunk, Rácországban,
Menyemasszony, más világ van,
Nincsenek itt cifra termek,
Renyhe szolgák nem hevernek.

Nem táncolunk itt éjjélig,
Nem is alszunk késő délig;
Korán tülköl itt a pásztor,
S nyáj kitódul minden háztól.

Nem parancsol itt a szoknya,
Vigyázzon a bárányokra,
Előveszi guzsalykáját,
Terelgeti selyem nyáját.

Ballag, ballag nyájam után,
Fonogatja gyapjúruhám;
Ez a törvény, menyemasszony.
Ha így nem lesz, megharagszom.“

Szép királylány friss hajnalra
Pásztor tülkét sirva hallja,
Fogja gyapjas guzsalykáját,
Terelgeti véle nyáját.

Terelgeti selyem nyáját,
Harmat éri a szoknyáját,
Mezők hideg harmatába'
Vörösödik fehér lába.

Erdön kakuk öt gúnyolja
És a gyapjú, amint fonja,
Könnytől nedves guzsalykáján,
Sirdogál a bús királylány:

„Apám, apám, király apám,
Hatalmas úr fényes Budán,
Mért is adtál idegenbe,
Ebbe a farkasverembe.

Ifjú férjem dali legény,
De mikor oly gyáva szegény,

Morcos apja egyre szidja,
Hogy' álljon meg, azt se tudja.

Az meg, a vén veszedelem,
Azt mondják, hogy fejedelem,
Fejedelem, fő-fővajda,
Pedig csak oly vad rác fajta.

Bocskorsziját maga fűzi,
Kecske húsát maga főzi,
Farkas bőrét maga nyúzza,
Bortól csurgós a bajúsa.

Szüz Mária, Krisztus anyja,
Ne hagyj engem egymagamra,
Sóhajtásom, ó, te halld meg,
Arva szívem vigasztald meg."

Hát az ^{ágon} ~~égen~~ im egyszerre
Búgni kezd egy páros gerle;
Kezét nyalni jó egy bárány ...
Mosolyog a bús királylány.

Vargha Gyula.

Jegyzet. E magyar királyleány V. István király leánya, Katalin volt. „Katalin házassága — úgymond Pauler Gyula „A magyar nemzet története az Árpád-házi királyok alatt“ című művében — nem volt valami fényes partie. Mikor egyszer a görög császár követe a szerb udvarba jött: látta a magyar királylányt, hogy ronda ruhában gyapjút font és Uros, az ipja, elégtlenül mutogatta: hogy így szokta ő menyét tartani.“

NÁPOLY FELE.

Hajó fut a kék Adrián,
Bübájos ég nevet le rája;
Ott a magyar királyleány,
Az Anjou herceg szép arája.

Piros selyem sátor dagad
A liljomos hószinű gályán;
De méla, csüggedt, hallgatag
A nászra induló királylány.

Folyvást csak vissza, visszanez,
A vágy is nő, ha nő a távol;
Hajh, válni végkép oly nehéz
Szerettitől, s szülőhonától.